

ererede sidste Tale; nu anbefalede Indenrigsministeren at gjøre, har Indenrigsministeren allerede gjort, og det allerede for længe siden, men uden at det har ført til det Resultat, som de ererede Forespørgere have ønsket. Der er allerede for længe siden paa Grund af de Andragender og Bepværinges, som ere indkomne hos mig, gjort en Genstilling fra min Side til Finantsministeriet, om der ikke kunde være Anledning til foruden Eftergivelse af Dværn- og Grutningsafgift desuden at eftergive disse Møllere en Deel af deres Canon. Svaret til mig derpaa var imidlertid det, at da disse Arvesforpagtermøllere igjennem Erstatningen for Dphævelsen af Mølletvangen i Slesvig gennemgaaende havde faaet Erstatning af Statskassen, saandt man ikke fra Finantsministeriets Side, at der nu var Anledning til at gjøre dem yderligere Indrømmelser. Jeg refererer her kun efter Hufommelsen, hvad der er passeret i denne Sag; men jeg troer, at det maa være tilstrækkeligt til at overbevise de ererede Medlemmer om, at, forsaavidt der skal gjøres et Forsøg paa at tilveiebringe nogen Begunstigelse for disse Møllere ad den Vej, som ogsaa det ererede Medlem for Kjøbenhavn (Nimestad) har antydet, skal der fra min Side ikke blive lagt dem nogen Hindring i veien derfor; tværtimod skal jeg, saavidt det staaer til mig, støtte et saadant Andragende, men naturligtvis kun til en saadan Grænsse og Grad, som jeg maatte ansee for at være fornødt og forsværlig.

Naben: Det forekommer mig, at, naar den høitagtede Indenrigsminister i dette Dieblif sagde, at der ikke kunde gjøres videre for disse Møllere, fordi de i sin Tid havde faaet Godtgjørelse for Mølletvangens Dphævelse, saa har det ene slet ikke Noget at gjøre med det Andet. Mølletvangen blev ophævet ved Forordningen af 6te Februar 1854, og Bedkommende fik da Erstatning for deres sidste Tab, men det er ikke det Tab, de dengang lede, som vi nu ønske erstattet. Det forekommer mig, som sagt, at det ene slet ikke kan komme det Andet ved, og jeg mener endnu at der er al Røie til, at den høitagtede Indenrigsminister henvender sig til Finantsmini-

steren og søger igjennem ham at fremme Forelæggelsen af et Lovudkast, hvorved der gives Bedkommende en Nedsættelse i deres Fordebogsafgifter.

Indenrigsministeren: Jeg skal dog bemærke, at Initiativet i ethvert Tilfælde tilkommer Bedkommende selv og ikke Indenrigsministeren. Dernæst skal jeg bemærke, at det forekommer mig, at, naar det ererede Medlem formeente, at Finantsministeriets Udtalelse om, at Erstatningen for Dphævelsen af Mølletvangen maatte komme i Betragtning, var fuldkommen ubegrundet, saa kan man paa ingen Maade sige dette. Dette vil kun kunne afgjøres i hvert enkelt Tilfælde, thi, dersom en Mølle, som hidtil har været i Besiddelse af en Dvængret, har faaet en saadan forholdsmeetsig eller vel undertiden uforholdsmæetsig Erstatning, at Møllen omtrent dertilgjennem er bleven befalt, saa troer jeg virkeligt, at det Billighedsbetræyn, som man skulde føre til at give yderligere Erstatning, bliver betydelig formindsket.

Steenstrup: Jeg skal af Respect for Thingets Tid, fatte mit Svar meget kort. Den høitagtede Indenrigsminister paastod, at Sagen om disse Møllere var undersøgt; ja, den er undersøgt forsaavidt angaaer § 12 i Loven af 16de Februar 1866, men ikke forsaavidt angaaer disse Mølleres billige Erstatningskrav ligeoverfor deres Naboer i sin Tid i Kongeriget. Naar den høitagtede Minister siger, at Loven af 16de Februar 1866 ikke er forelagt af ham, saa er det sandt, og det har jeg selv fremhævet, men jeg troer, der maa gaae en ledende Tanke fra det ene Ministerium til det andet. Det Ministerium, som sad, dengang denne Lov blev forelagt, havde en diametral modsat Anskuelse af den, som den høitagtede Minister har, men Thinget havde sluttet sig til det daværende Ministeriums Anskuelse, og til denne Omstændighed havde disse Møllere knyttet et Haab, som nu complet er blevet skuffet. Ministeren troer, at Sagen allerede er afgjort ved Loven af 16de Februar 1866; men det er netop det, som Thinget dengang ikke troede, som Udvalget, efter hvad